

Karácsonyfa ünnepélyre

Kajárík Sándor palóc népgyűjtéséből.

Lassan, ünnepélyesen.

Ky - ri e - lei - son, Kis de - decs - ke,
Ma - szü - le - tett Kis Jé - zus - ka Bet - le - hem - ben
An - gya - lok jön - nek hir - de - tik.
Angyalok jönnek hirdetik, a Megváltó születik
Hogy a Megváltó Szü - le - tik
Az angyalok azt hirdetik A Messiás szüle - tik.
Ez éj fülben Bet - le - hem - ben.

Szeretet

Óh, ne kérdezd jó gyermekem:
Mi a részvét, szeretet?
Cifra szóvat megmutatni,
Elbeszélni nem lehet.

Nem tudja azt senki, senki,
Csak a lelked érzi, sugja:
Mikor egy-egy siró árva
Kicsiny kezét feléd nyújtja.

Majd megtudod, ha majd egyszer
Arcodon is bánat-könny ül;
Jó barátok, áldott lelkek
Szeretettel fognak körül...

Majd megtudod, ha jószágod
Minden szív majd áldva-áldja,
Mikor már a nevedet is
Felírták a mennyországba!...

Fővénnyessy János.

Legenda

Fegyverek csattogása és gyermekszájak sirása zörgetett az égen. Nem volt, aki kinyissa a nagy aranykaput, mert az angyalok mind karácsonyfát vittek le a Földre, a mennyországbeliek pedig a csillagablakokból kukucskáltak le a világra, amely innen felülről nem is látszott siralomvölgyének. Addig, míg a karácsonyi gyertyák égtek, fényesebbnek látszott a Föld, mint a mennyország.

A zörgetés azonban erősödött az aranykapun. A Magasságbeli, ahogy csöndesen szunyókált elefántesontból való székén, riadtan kapta föl a fejét.

— Mi dolog ez? — nézett körül.

— A Föld csillagon nyüzsgölődnek, Uram — jelentette az őrálló szeráf, aki az Ur lélekzését leste a trónus lábánál és parancs nélkül nem mozdulhatott onnan.

— A Földön? A Földön? — tünődött el az Örökkévaló. — Igen, tudom már, az a kis csillagmorzsa, amelyen ember él a mi képünkre és hasonlatosságunkra.

Kicsit gondolkozott, aztán parancsot adott az őrtállónak, hogy a földi halhatatlanság csarnokából rendelje színe elé az emberiség legnagyobbjait.

A szeráf megborzongott, mert tudta, hogy a halhatatlanság csarnoka hideg és komor terem, de mégis engedelmeskedett, meleg rózsaszín fényt takarva magára.

— Itt vannak, Uram!

— Bocsásd be őket egymás után.

Mózes volt az első a kötáblákkal.

— Mit adtál te a népnek? — kérdezte tőle az Isten.

— Én adtam neki a törvényt.

— Mit csinált belőle?

— Bünt...

Nagy Konstantin volt a második, kezében a keresztes lobogóval.

— Mit adtál te a népnek? — kérdezte ismét az Ur.

— Én az oltárt adtam neki.

— Mit csinált belőle?

— Máglyát...

Nagy Károly következett, hóna alatt a capituláriák kódexével.

— Mit adtál te a népnek?

— Én adtam neki a rendet.

— Mit csinált belőle?

— Zűrzavart...

Napoleon is bedobbant, szürke kabátján szikrázó csillaggal.

— Mit adtál te a népnek?

— Én adtam neki a dicsőséget.

— Mit csinált belőle?

— Szégyent...

Az Ur fölkelte trónusáról és megkereste egyszülött Fiát. A szivárványhid fejénél ült fehér ruhában és ujjával szavakat írt a gyémántporba.

— Hát te mit is adtál az embereknek odalent?

— Én adtam nekik a szeretetet.

— Mit csináltak belőle...?

Krisztus nem felelt, csak átszurt tenyerébe temette arcát és sirt...